

Impressions sobre la visita a Luís José Galán González, a Murcia

Això no és un resum de la conversa tinguda entre el Luis José Galán González, pres al centre penitenciari de Murcia-2, i nosaltres, l'Emili Chalaux i qui això subscriu, que vam anar a visitar-lo el passat dia 15 de maig. Això és una exposició de les impressions personals que em va provocar l'esmentada visita i la xerrada que vam tenir, que quedí entre ell i nosaltres.

El viatge en si només es pot qualificar de pallissa monumental, pels més de 1.200 quilòmetres que vam fer aquell dia. Però després arribo a la conclusió que l'experiència viscuda m'apropa molt més al que és el cor i la raó de ser de l'ACAT.

Pels qui no sabeu qui és aquesta persona, un parell d'orientacions: és un activista del que ell creu que és la veritat, la justícia i la raó dels febles envers dels qui es permeten el luxe d'emprar la violència dels estats en favor propi, mentre que ell es declara pacifista convençut. És un denunciador dels incompliments dels Drets Humans. La seva orientació pel seu sentit de la veracitat, la seva coherència i la seva honestat li fan prendre part activa en la denúncia incansable. Va fer constància de tot això a través del seu blog a favor del moviment pro-referèndum català, i ho va fer en la constant denúncia de la persecució de gent, amb la seva creença mahometana, a la qual es va convertir renunciant a la suposada fe que es professa a Espanya. Per a alguns, això no seria tan incòmode si no fos perquè, a més, compta amb una ment excepcional, i una capacitat dialèctica impressionant.

Amb tot això, es trobava temporalment a Madrid l'onze de març del 2004, dia dels atemptats als trens de rodalies. Per alguna raó, Luis José Galán es va convertir en sospitós, i de la sospita als fets: de primer, crucificat per la premsa, després condemnat pel Suprem en base a apreciacions del fiscal que posava en boca seva frases que ell afirma no haver dit mai, i que a més, van en contra dels seus propis principis personals i morals. Tot plegat, ara acumula tretze anys i mig de presó... ara en cel·la de càstig des de l'octubre de 2017 -vint hores al dia, contravenint tota indicació -Regles Nelson Mandela, recomanades per l'ONU- d'aquesta pràctica inhumana.

Aquesta és la història. Ara, la seva ment treballa a un ritme vertiginós, incansable, dolgut pel que ell considera mentida i injustícia. No li he detectat un bri d'odi, encara que pot ser de decepció, i la tristesa per no poder estar amb el seu ésser més estimat, la filla, avui de quatre anys. Arribo a la conclusió que algú més feble i pobre moralment que ell, i que no té els seus principis morals el vol destrossar, faltant el més elemental dels seus drets. Però això no serà amb el meu consentiment.

Oriol Llobet
Membre de la Junta de l'ACAT
Maig de 2021